

[Landbrugsministeren.]

tes. Det hedder i Bestemmelsen, at Akkordordninger skal være indstillet eller tiltraadt af Retskredsudvalget, idet der tidligere var tilføjet: bortset fra frivillig Akkord. Der er nu foretaget den Ændring, at disse Udvalg heller ikke skal indstille eller tiltræde, naar der er Tale om Moratorium. Efter min Mening skulde Udvalgene det heller ikke før, som Loven var affattet, men der er i Folketinget fremsat Ønske om, at man fik dette udtrykkelig fastslaaet, saa det blev klart og tydeligt. Jeg mener altsaa, at Tilføjelsen var overflødig, men der var naturligvis intet i Vejen for at imødekomme dette Ønske.

Med Hensyn til den Ændring, der er sket i § 4, Punkt 4, hvorefter Ejendoms-skyldværdien kan forhøjes med et Beløb, der svarer til Udgifterne ved Grundforbedring, skal jeg oplyse, at det er rigtigt, naar det ærede Medlem har opfattet det saaledes, at der vil være at foretage et Tillæg ligesom Tillægget paa de 10 pCt. Derimod er jeg ikke enig med det ærede Medlem i, at det var bedre, om man satte „sidste almindelige Ejendomsskyldvurdering“ i Stedet for „sidste Vurdering“, som der nu staar i Lovforslaget. Man kan netop tænke sig, at der, naar en Mand har faaet gennemført et meget stort Grundforbedringsarbejde, derefter ikke ved den almindelige Vurdering, men ved en speciel Vurdering er sket en Forhøjelse af Ansættelsen af hans Ejendoms Værdi. Han skal derfor ikke have Værdien forhøjet ved den Vurdering, som nu foretages, thi Forhøjelsen er sket i Forvejen. Den Adgang til Forhøjelse, der her er Tale om, skal netop bruges, naar der ikke er foretaget en ny Vurdering af en Ejendom, efter at Grundforbedringsarbejdet har været iværksat paa den.

Det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Lange) kunde ikke tiltræde Lovforslaget. Det forstaar jeg meget godt. Det ærede Medlem mente ikke, at man her hjalp Landmændene paa rette Maade. Nej, det er jeg fuldkommen klar over, at det ærede Medlem mener. Efter den Tale, det ærede Medlem holdt forleden Dag, forstaar jeg, at han mener, at man skal hjælpe Landboerne ved at lægge de Byrder, som Landboerne skal lattes for, over paa Forbrugerne, og det paa den Maade, at jo fattigere Forbrugerne er, des mere skal de betale. Det, der er Meningen med Forslaget, er tydeligt og klart, at de Kreditorer, som har noget til gode hos Landmændene, maa i den nuværende Situation bære nogle af de Byrder,

som Landmændene ikke kan bære. Det er en Principforskel, som jeg forstaar er saa stor og uoverstigelig, at det ærede Medlem ikke kan gaa med til, at man hjælper Landboerne paa den Maade.

Det ærede Medlem beklagede sig over, at der gennemføres Akkorder, som er uberegtigede, idet det viser sig, at den Vurdering, som foretages til Gennemførelse af Akkord eller Moratorium, giver et lavere Tal end den Pris, man kan opnaa, hvis Ejendommen sælges. Ja, der maa man vælge sit Standpunkt. Vil man forlange som det ærede Medlem, at Landmændene skal forrente det Beløb, Ejendommen er værd i Handel og Vandel, saa betyder det, at maaske 50 000 Landmænd maa gaa fra Ejendommene. Der er ingen Tvivl om, at den Forrentningsværdi, som Ejendommene har, ligger betydeligt under den Handelsværdi, de har i Øjeblikket, hvilket skyldes forskellige Forhold, som jeg ikke behøver at omtale nærmere; jeg er vis paa, at alle er klar over, hvorfor Stillingen er saaledes. Men der er altsaa et saadant betydeligt Misforhold. Vil man bevare Ejendommene for de nuværende Besiddere, hvis de er dygtige, sparsommelige og flittige, maa man værne Besidderne mod Kreditorerne og ikke forlange, at de skal forrente Handelsværdien. Jeg vælger det sidste Standpunkt, fordi jeg mener, at baade af Hensyn til Landmændene og samfundsmæssigt er det urimeligt, at de skal fjernes fra Ejendommene, naar de er dygtige og solide.

Derimod har jeg ikke noget som helst tilovers for de Landmænd, som ikke egner sig til at være Landmænd. Men de kan heller ikke nu blive paa Ejendommene, thi man kræver her, at de skal forrente det, der svarer til Ejendommens Forrentningsværdi i Almindelighed, og de Landmænd, som ikke egner sig til at drive Landbrug, kan ikke forrente dette Beløb; de kan ikke blive paa Ejendommene, det er umuligt. Naar det ærede Medlem tager det første Standpunkt, maa Landmændene gøre sig klart, at hvis det ærede Medlem fik Magt, som han har Agt, vilde mange, mange Tusind Landmænd ikke kunne blive ved deres Ejendomme.

Naar det ærede Medlem dernæst siger, at man begaar stor Uret over for Kreditorerne ved disse Akkorder, saa maa man huske, at det er ikke Tvangsakkorder, der gennemføres, det er frivillige Akkorder, som Kreditorerne kan nægte at gaa med til. Det, der indførtes, sidste Gang vi reviderede Loven, var Moratorier, og Kreditorerne kan